

DE TWEE RINGEN.

Een sprookje.

DOOR

CONRAD VAN DE LIEDE.

Langen tijd geleden, toen er nog feeën en toovergodinnen waren, leefde er eens een jonge visscher, die Alhedar heette. Elken morgen stond hij met de zon op, om aan den oever van het meer te gaan visschen. Als hij met zijn netten en angels genoeg visschen uit het blauwe water had opgehaald, borg hij zijn gereedschappen in zijn hut, en toog met zijn gevulde korf naar de naastbij liggende stad, waar hij gewoon was, zijn vangst te verkoopen.

Met slechts karige verdienste keerde hij tegen den avond naar zijn eenzaam

.....staaarde hij op de blauwe wateren van het meer.

hutje terug. Daar voor op de bank gezeten, staaarde hij op de blauwe wateren van het meer.

Elken dag zag hij het anders; al naar het jaargetijde in den gloed der

ondergaande zon, of in het zilverlicht der maan. Maar soms ook was de hemel donker bewolkt, of was het meer in een duistere nacht gehuld.

Maar steeds was het schoon.

Als na den heeten dag, de zonnescijf vuurrood onder de kim daalde, was de waterplas als een zee van purper en karmozijn. Soms glad als een spiegel, dan weer gerimpeld onder de lichte ademtocht van den avondwind. Dan kabbelden de golfjes zoo vroolijk en lustig tegen den oever; dan ruischte het zoo liefelijk over het water, dat hij wel altijd zoo zou willen zitten staren.

En dan dacht hij aan een paar bruine oogen, even vroolijk en levenslustig als dat water.

Maar schooner nog was het, als de maan het golvende oppervlak verlichtte. Dan glinsterde het gerimpelde water zoo liefelijk in dat zilverwitte licht; dan fluisterde de zachte wind zoo innig en vertrouwelijk; dan klotsten de kabbelende golfjes zoo zachtjes tegen de steenen aan den oever.

En dan dacht hij aan een paar bruine oogen, even liefelijk en innig als dat water.

Schoon, maar verschrikkelijk was het, als de stormwind met kracht over het meer blies; als de golven, hoog opgezet, met geraas zich op den oever wierpen, en telkens verder grepen, alsof ze het arme strand wilden verslinden. Dan loeide de wind, en gierde over de watervlakte; dan lichtten de donkere golven met een onheilspellende witte rand. Dan was er strijd in plaats van vrede op het meer.

En dan dacht hij aan een paar bruine oogen, toornig en flinkerend als dat water.

Maar als de nacht het meer met haar sluier omhulde, en slechts een enkele ster met zachten luister aan den donkeren hemel stond, dan was het niet minder aangrijpend. Doch het stemde hem droevig. Dan lag het meer als een zwarte vlek, schier levenloos aan zijn voeten; dan verstoorde geen geluid de stilte.

En dan dacht hij aan een paar bruine oogen, even droefgeestig en stil als dat water.

Als Alhedar dan lang had zitten mijmeren, met de blauwe oogen sturende op het meer vóór hem, zuchtte hij, stond op en begaf zich in de hut ter ruste, steeds vervolgd door die twee bruine oogen.

En dan verheugde hij zich op den volgenden dag. Want dan zou hij, op zijn tocht naar de stad, kunnen staren in de bruine oogen, waarvan hij 's avonds droomde.

Want ook Elenna, het dochtertje van den visscher Giafar, bracht dan de door haar vader gevangen visschen en kreeften naar de markt. Te zamen legden zij den weg af, en dan zagen de oogen der zwartgelokte Elenna, vroolijk, liefelijk, toornig of droevig, al naarmate de stemming van het aanminnige meisje. Maar hoe ook; steeds waren ze hem lief, die spiegeltjes, waarin hij zoo gaarne mocht staren.

..... stond er eensklaps een fee voor hem.

Als Alhedar zijn tocht aanving, keek hij uit naar Elenna, en wachtte op haar, als ze er nog niet was.

Maar dikwijls werd zijn hart beklemd door droefheid en smart, als hij haar zag aan de zijde van een anderen visschersknaap, en met dezen lachte en stoeide.

Dan ging hij zijn weg alleen, en verheugde zich niet over zijn gewin. Dan keerde hij treurig naar zijn hut terug en zuchtte droevig, als hij zijn oogen over het meer liet weiden.

Toen hij weer eens zoo treurig nederzat en er over dacht, waarom zij niet naar hem verlangde, zooals hij naar haar, toen kwam het hem in de gedachte, dat hij ook wel eens met een ander visschersmeisje medeliep, terwijl Elenna alleen naar de stad moest gaan.

Maar dat zij zijn liefste gezellin was, dat voelde hij des te beter; ook wist hij, uit het glinsteren harer oogen en het lachen van haar mondje, als ze hem zag, dat hij voor Elenna de minnelijkste gezelschap was.

Terwijl hij zoo zat te mijmeren, stond er eensklaps een fee voor hem.

Dat het een fee was, zag Alhedar dadelijk aan haar bovenaardsche schoonheid, en ook daaraan, dat ze zoo plotseling verscheen. Dat ze een goede fee was, zag hij aan haar liefelijken blik.

„Alhedar,” zeide zij tot hem, „ik ben de fee Ariana, die het lot der menschen regelt. Ik weet, dat ge Elenna bemint boven alles; ook, dat zij u meer liefheeft dan haar leven. Maar ik ben er ook niet onkundig van, dat gij elkaar uwe liefde nog niet hebt bekend; ja zelfs, dat Elenna nog niet weet, hoeveel zij van u houdt. Ook weet ik, dat gij bedroefd zijt, omdat zij u niet laat merken, hoe het met haar hartje gesteld is. Omdat ik belang in u beiden stel, geef ik u dezen gouden ring, met een schoonen diamant er in.

Die ring is het zinnebeeld der vreugdevolle liefde; de gouden band stelt voor de eeuwigheid; de ingesloten diamant is de vroolijke lach, die twee harten verheugt bij saamgenoten vreugd.

Steek dien ring Elenna aan den vinger, en gij zult zijn kracht onder vinden.”

Daarop verdween de fee, in Alhedar's hand het kleinood achterlatende.

Hoewel verwonderd over de verschijning der fee en hare woorden, kon Alhedar toch niet nalaten, spoedig naar het kostbare geschenk te zien.

Wat schitterde die steen! Wat lachte ze hem toe! ja, haast als Elenna's bruine oogen! Wat zou zij blijde zijn met zijn geschenk!

Den volgenden dag zag Alhedar, met grooter verlangen dan anders, naar Elenna uit. En toen zij kwam, sloeg zijn hart met dubbele slagen. En met welk een vreugde, wilde hij haar den ring schuiven aan den kleinen vinger!

Doch ziet, de ring was te wijd, zoodat, toen hij onstuimig zijn geschenk aan haar hand schoof, in haar oogen een lach blonk over dat passen.

En toen Alhedar Elenna zag lachen, lachte hij ook. En zoo, zich verheugende in elkanders vreugde, togen zij naar de markt. De tocht naar de stad was vroolijk; en in hun blijdschap vond Elenna een deelgenoot in Alhedar en Alhedar in Elenna.

Hoe schitterden haar schoone oogen! wat was zij blijde en hem dankbaar! Nooit was hun de weg korter; nimmer nog leek alles hun schooner; noch was hun winst grooter.

Doch toen zij den terugweg aannamen, miste Elenna haar ring. Zij beiden zochten, tot zij hem vonden. Maar den anderen dag was de ring weer verloren, en telkens, als het geschenk van den vischer aan de hand van Elenna was ontgleden, was deze boos en onaardig.

Zoodat Alhedar zeer dikwijls voor zijn hut zat, en zwaar zuchtte van smart.

Eens op een avond, dat hij weer zeer droevig was, stond de fee wederom plotseling voor hem en zeide:

„Alhedar, ik weet, wat u zoo bedroeft. Doch ik heb u beiden willen beproeven. Door saamgenoten vreugde komt gij elkaar niet nader, daar de vreugde slechts zeldzaam is en vluchtig genoten kan worden. Ik verlaat u echter niet. Daarom geef ik u dezen gouden ring, die nog kostbaarder is, dan de vorige,

..... wilde hij haar den ring schuiven aan den kleinen vinger.

met een schoone parel erin. Die ring is het zinnebeeld der liefde, door leed gelouterd. De gouden band stelt voor de eeuwigheid; de ingesloten parel is een traan, door twee liefhebbende harten gestort over saamgeden leed.

Steek dien ring Elenna aan den vinger, en gij zult zijn kracht onder vinden.”

Daarop verdween de fee, in Alhedar's hand het kleinood achterlatende.

.....omvingen ze elkander in eeuwigdurende liefde.

Hoewel verwonderd over de verschijning der fee en hare woorden, kon Alhedar toch niet nalaten, spoedig naar het kostbare geschenk te zien.

Wat blonk die parel hem zacht tegen! ja, haast als Elenna's bruine oogen! Wat zou zij blijde zijn met zijn geschenk!

Den volgenden dag zag Alhedar, met nog grooter verlangen dan anders, naar Elenna uit. En toen zij kwam, sloeg zijn hart met dubbele slagen. En met welk een vreugde wilde hij haar den ring schuiven aan den kleinen vinger!

Doch ziet, de ring was te nauw, zoodat, toen hij onstuimig zijn geschenk aan haar hand schoof, in haar oogen twee zilte druppelen parelden.

En toen Alhedar Elenna zag schreien, schreide hij ook. En zoo, lijdende door elkaars leed, togen zij naar de markt. De tocht naar de stad was treurig, maar in haar leed zocht Elenna haar troost bij Alhedar, en Alhedar troost bij Elenna in zijn medegevoel.

Hun tranen vloeiden samen, en zij ondervonden, dat saamgeleden smart is halve smart.

Nooit was hun de weg langer; nimmer nog leek alles hun somberder; noch was hun winst kleiner.

Toen zij huiswaarts keerden, troostten zij elkaar en beurden ze elkaar op, en langzamerhand lachten ze weer; vooral toen zij merkten, dat de ring met den diamant niet verloren was, daar hij niet had kunnen afschuiven, omdat de nauwe parelring den wijden diamantring tegenhield.

En zij verheugden zich, dat nu de ring met de steen niet meer kon verloren gaan; en Elenna was blijde in het bezit der twee ringen, hoewel de nauwste haar vinger nog pijn deed.

En vreugde doortintelde hunne harten, vermengd met smart. De saamgeleden smart riep hun in herinnering de saambeleefde vreugde; en tot elkaar gebracht door hunne gelijke gewaarwordingen, omvingen ze elkander in eeuwigdurende liefde.

En nooit meer konden de ringen van Elenna's vinger; noch de liefde uit hunne harten.
